

němž nutno na vyzvání soudu (tedy nikoliv bezpodmínečně) prokázati den, kdy výpověď byla sdělena straně, tak, jako každou jinou rozhodující a spornou okolnost, a sice z důvodů naléhavosti věci a urychlení řízení listinami druhu vyznačeného v § 565. odst. 4 cřs. Tohoto předpokladu v případě daném tu nebylo, pročez nemůže přijíti v úvahu, zda splněna byla i náležitost § 566. odst. 2 c. ř. s. — Padají důsledkem toho veškeré v tomto směru uplatňované výtky dovolacího spisu, k nimž jen mimochodem budiž podotknuto, že nelze sdíleti názoru spisu toho, že možno provéstí důkaz, jehož vyžaduje § 566. odst. 2 cřs., toliko písemným potvrzením, pocházejícím od odpůrce vypovídajícího a jím podepsaným. Ustanovením § 566. odst. 2 cřs. je ostatně pouze předpisem o provedení důkazu, platnost výpovědi sama o sobě není podmíněna listinami v § 566. odst. 2 cřs. zmíněnými.

Rozhodnutí nejvyššího soudu v Praze ze dne 23. dubna 1919, čj. Rv-I., 213/19-1.

Schin.

Jestliže straně povinné, které právoplatným rozsudkem uloženo bylo najatý byt vykliditi, tento byt bytovou komisí obce po rozumu nařízení ze dne 24. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a nař. k užívání byl přikázán, nemůže soud na základě rozsudku jako titulu exekučního vyklizení exekuci povolit, poněvadž strana povinná neopírá více užívání bytu o smlouvu nájemní, nýbrž užívá bytu z důvodu zabrání jeho a přikázání bytovou obecní komisí.

První soud zamítnul návrh vymáhajícího věřitele, aby na základě právoplatného rozsudku proti vypovězenému nájemci byla povolena exekuce nuceným vyklizením bytu najatého, který městský úřad zabral a hned zas dosavadnímu nájemci k užívání přidělil. V odůvodnění bylo vytknuto, že zabráním bytu obcí pozbyl majitel domu práva se zabraným bytem volně nakládati a není více oprávněn činiti návrh na vyklizení jeho a to tím méně, když, jak patrně z návrhu exekučního, byt exekutovi byl přidělen obcí.

Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a nařídil soudu prvnímu, aby nepřihlížeje k použitému důvodu za-

mítnutí návrh exekuční znovu vyřídil. V odůvodnění se praví, že v době podání návrhu nebylo ještě právoplatně rozhodnuto o zabrání bytu, poněvadž lhůta k podání odporu k nadřízenému úřadu neuplynula, pročez sluší vymáhajícímu věřiteli přiznati nárok na nucené vyklizení bytu na základě platného titulu exekučního.

Nejvyšší soud usnesení soudu rekursního změnil a obnovil usnesení soudu první stolice. Odůvodnění. Strana povinná neužívá na dále sporného bytu důvodem smlouvy nájemní, nýbrž proto, že byl jí dle nařízení o zabrání bytů obcemi ze dne 24. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a nař. bytovou komisí k užívání přikázán. Nejedná se tedy více o to, by povinná strana vyklidila byt jako jeho bývalý nájemník, proti němuž jest zde exekuční titul na vyklizení bytu, pokud užívá důsledkem smlouvy nájemní, nyní již ovšem právoplatně zrušené. Jde spíše o to, zda zabrání bytu bytovou komisí stalo se právem a zda vymáhající věřitel musí trpěti užívání bytu, opírající se o jeho zabrání bytovou komisí. Tato otázka nedotýká se však poměru strany povinné k vymáhajícímu věřiteli, nýbrž poměru tohoto k obci. Jen mezi vymáhajícím věřitelem, jako majitelem, a obcí, jako zabíratelkou bytu, lze vyříditi otázku, zda zabrání bytu stalo se orgánem obce, k tomu dle dotčeného nařízení povoláním, zda šetřeno bylo dalších ustanovení tohoto nařízení a zda právem či neprávem užívání bytu přikázáno straně povinné. Vždyť jak řečeno, strana povinná nechce jen proto byt vykliditi, že byl jí bytovou komisí přikázán a zabráním bytu dle zmíněného nařízení nezakládá se, vyjímajíc případ § 13. odst. 4 nařízení, právní poměr mezi uživatelem bytu a jeho majitelem, nýbrž pouze a jedině mezi tímto a obcí. Rozhodnutí o řečených otázkách může se pak státi jen orgánem a způsobem naznačeným v § 24. nařízení. Exekuční návrh, o který se jedná, se k tomu nehodí. Jím bylo by lze pouze docíliti, by strana povinná jako bývalý nájemce byt vyklidila. Strana povinná však užívání bytu o smlouvu nájemní více neopírá. Pouze v tom případě, kdyby strana povinná po zrušeném snad zabrání bytu chtěla by ho na dále mocí bývalé smlouvy nájemní užívat, bylo by lze na základě právoplatné výpovědi vésti na ni exekuci vyklizením — k tomu však dosud nedošlo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 18. listopadu 1919, čj. R-I. 442/19-1. *)

Schin.

*) Poznámka zasílatele Mám za to, že pokud nebylo o zabrání bytu obcí právoplatně rozhodnuto, musí exekučnímu titulu přiznán býti

Příslušníci padlého vojína nemohou odvozovati ze zákona ze dne 28. března 1918 čís. 119 ř. z. a z minist. nařízení ze dne 29. března 1918 č. 120 ř. z. subjektivní právo na poskytování podpor.

Syn stěžovatelky byl dne 15. dubna 1915 k činné službě vojenské povolán a padl dne 18. května 1916 na bojišti v Rusku.

Stěžovatelka vznesla nárok na státní podporu ve smyslu zákona ze dne 28. března 1918 č. 119 ř. z., který byl okresní vyživovací komisí zamítnut. O stížnosti podané proti nevyhovujícímu rozhodnutí zemské vyživovací komise, uvažil nejvyšší správní soud toto:

Stížnost tato se bez dalšího řízení odmítá, poněvadž příslušníci padlého vojína nemohou odvozovati ze zákona ze dne 28. března 1918 č. 119 ř. z. a z min. nař. ze dne 29. března 1918 č. 120 ř. z. nárok před nejvyšším správním soudem stíhatelný na to, aby jim poskytnuta byla státní podpora, poněvadž cit. zákon vládu toliko zmocňuje, poskytnouti příslušníkům padlých vojinů podpory, pakli bylo prokázáno, že jí potřebují a poněvadž min. nař. ze dne 29. března 1918 č. 120 ř. z. nemůže býti pokládáno za objektivní generelní normu, kterouž by subjektivní práva příslušníků padlých vojinů stanovena byla, nýbrž toliko za instrukci pro úřady o tom, jak si mají počínati při poskytování těchto podpor.

Rozhodnutí nejvyššího správního soudu ze dne 19. listopadu 1919 č. 5783.

Dr. Flieder.

Přehled a) zákonných předpisů a nařízení, b) literatury a c) rozhodnutí nejvyššího soudu v oboru práva soukromého a trestního uveřejněných od prosince 1916.

(Pokračování.)

Cís. n. 21/8 16 č. 261 ř. z. § 21. č. 2 (cís. n. z 1/8 14 č. 194 ř. z. § 8. č. 1); § 531a tr. z.: Požadoval-li nakupující, jednající v úmyslu pře-

účinek právní a dlužno tudíž exekuci povolit. Což kdyby návrhvatel v exekučním nároku nebyl o zabrání bytu se zmínil? Povinný mohl by snad jedině domáhati se zrušení, i pokud se týče odkladu výkonu exekuce povolené dle 35 a 39 ex. ř. Je otázka, co by měl vymáhající věřitel činiti, kdyby zabrání bytu bylo zrušeno? Měl by, nechtěje povinného jako nájemníka v bytu ponechat, znovu žalovati na vyklizení a vydávat se nebezpečí, že věc dopadne stejně jako dříve?